

РЕШЕНИЕ

№ 42836

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **12562** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 3 вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Образувано е по жалба на О. Д. С., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], [община], С., ЛНЧ [ЕГН] - непридружен непълнолетен, депозирана от адв. Д. Г., САК, назначена за негов представител, на основание чл. 25, ал. 2 вр. чл. 23, ал. 1 от Закона за правната помощ (ЗПрП) вр. чл. 23, ал. 2 вр. чл. 25, ал. 1 от ЗУБ, с Решение № 140 от 24.01.2024 г. на председателя на Националното бюро за правна помощ против Решение № 11674 от 08.11.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на чужденеца е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

В жалбата са изложени съображения за необоснованост и незаконообразност. Сочат се допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, които се твърди да са предпоставили и неправилното приложение на относимите материално правни разпоредби при преценката на основателността на искането за предоставяне на международна закрила. Застъпено е становище за фактическа необоснованост и вътрешна противоречивост на оспорения административен акт поради не изясняване на всички относими обстоятелства към личното положение на кандидата за закрила, включително и релевантните за преценката относно „най-висия интерес на детето“. Поставен е акцент върху продължаващата гражданска война на територията на държавата му по произход, която е определена като многостранен конфликт с международен елемент и различни участници – сирийското правителство, свободната сирийска армия, турските въоръжени сили, с оглед публично достъпните данни за периодично и

систематично нанасяни въздушни и наземни удари срещу сирийските демократични сили в Североизточна С. след 05.10.2023г. Изложени са аргументи за наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут на непридружения непълнолетен кандидат за закрила, включително и на предпоставките по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. За неправилен се сочи изводът на административния орган, че Република Турция може да бъде трета сигурна страна за кандидата за закрила. Така е обосновано искането за отмяна на оспорения административен акт и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания относно приложението на материалния закон.

Жалбоподателят – кандидатът за закрила О. Д. С. не участва в съдебното заседание. Представлява се от назначения представител от председателя на Националното бюро за правна помощ – адв. Д. Г., САК (л. 172 – л. 173), която поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Позовава се и на позицията на ВКБООН от м. декември 2024 г. и отправеният с нея призив да не се връщат принудително сирийски граждани и лица с предишно обичайно местоживееене в С., включително и палестинци, които са пребивавали на територията на С., с оглед несигурната и бързо променяща се ситуация в страната.

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез процесуалния си представител – старши юрисконсулт М. К., оспорва жалбата. Застъпва становище за неоснователност на изложените възражения за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с материално правни разпоредби. Ангажира писмени доказателства за актуалното обществено политическо и икономическо положение в държавата по произход на търсещия закрила. Прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана.

С. градска прокуратура не е изразила становище по депозираната жалба и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд - София град, въз основа приложените към делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство е започнало по молба вх. ОК-13-89 от 16.01.2024 г., рег. № 15402 от 16.01.2024 г. по описа на ДАБ при МС (л. 199 – л. 200), с която 17 годишният О. Д. С., [дата на раждане] в [населено място], [община], гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] е отправил искане за предоставяне на международна закрила в Република България.

В деня на завеждане на молбата в присъствие на преводач от кюрдски език са изгответи Регистрационен лист (л. 196 – л. 198) и Евродак дактилоскопна карта (л. 191). Първоначалната бърза оценка на най - добрия интерес за кандидата за закрила е направена от социален експерт при ДАБ - МС. Във формуляра (л. 177 – л. 180) е посочено, че е напуснал дома си със съгласието на родителите си, които живеят заедно с по-малките му братя и сестри в Република Турция. Отразено е, че непълнолетният е клинично здрав и въпреки, че попада в категорията на „дете в рисък“, този рисък не е непосредствен. Посочено е, че за защита на най-добрия интерес на детето в производството по молбата за предоставяне на международна закрила ще му бъде осигурен представител – адвокат, съгласно чл. 25 от ЗУБ.

На жалбоподателя са връчени писмена покана за провеждане на интервю на 23.01.2024 г. (л. 189), Указания относно правата и задълженията на децата под 18 години, които са сами в Република България и са подали молба за закрила (л. 192 – л. 193 и л. 195), Информация и Инструкция за задълженията на чужденците настанени в центрове на ДАБ – МС (л. 182 – л. 184 и л. 187), както и Информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 185 – л. 186).

Самоличността на кандидата за закрила първоначално е установена с Декларация по чл. 30, ал. 1,

т. 3 от ЗУБ (л. 190) поради липса на представени валидни документи за самоличност, издадени в държавата по произход. В хода на административното производство жалбоподателят е представил документи, издадени от Министерство на вътрешните работи, Дирекция „Гражданска регистрация и гражданско състояние“ с превод на български език, с които е удостоверил данните за самоличността си, а и на членовете на семейството си – родители, братя и сестри - 1. Семейна преписка за актуалното състояние на гражданите № 48656256 от 16.05.2024 г. (л. 94 – л. 96 л. 84 – л. 93), 2. Удостоверение рег. № 48656351 издадено на 16.05.2024 г. за склучен на 01.01.2001 г. граждански брак на родителите му (л. 99 и л. 97 – л. 98), регистриран в [населено място] (А. А.), 3. Акт за раждане на кандидата за закрила О. С. Д. рег. № 48656448 от 16.05.2024 г. (л. 105 и л. 104), в който е отразена дата на раждане 25.04.2007 г., място на раждане [населено място], [община], № 22 на регистрация в М., национален № на кандидата 00035321855, 4. Актове за раждане на родителите му – баща му С. Д. рег. №[ЕИК] от 16.05.2024 г. (л. 101 и л. 100) и майка му Т. Б., рег. № 48703607 от 16.05.2024 г. (л. 103 и л. 102), 5. Актове за раждане на братята и сестрите му – А. С. Д., рег. № 48656496 от 16.05.2024 г. (л. 107 и л. 106), И. С. Д., рег. № 48656550 от 16.05.2024 г. (л. 109 и л. 108), Л. С. Д., рег. № 48656595 от 16.05.2024 г. (л. 111 и л. 110), А. С. Д., рег. № 48656664 от 16.05.2024 г. (л. 113 и л. 112), А. С. Д., рег. № 48656725 от 16.05.2024 г. (л. 115 и л. 114), К. С. Д., рег. № 48656787 от 16.05.2024 г. (л. 117 и л. 116), 6. извлечение от персоналния гражданска регистър № 48656941 от 16.05.2024 г., съдържащо личните данни на кандидата за закрила О. С. Д. (л. 143 и л. 142), 7. извлечения от персоналния гражданска регистър, съдържащи лични данни на родителите, братята и сестрите на кандидата за закрила (л. 118 – л. 120, л. 121 – л. 123, л. 124 – л. 126, л. 127 - л. 129, л. 130 – л. 132, л. 133 – л. 135, л. 136 – л. 138, л. 139 – л. 141).

Към преписката е приложена Докладна записка от 23.07.2024 г. (л. 144), с която младши експерт в РПЦ – С., ПМЗ – О. К., при ДАБ – МС е констатирал, че е налице несъответствие в данните от първоначалната регистрация на чужденеца – отразена е погрешно датата на раждане 01.01.2007 г. вместо 25.04.2007 г., което е предложено да се отстрани като се въведат и данните от представеното извлечение № 48656941 от персоналния гражданска регистър, съдържащо личните данни на кандидата за закрила.

С Решение № 10 от 16.01.2024 г. на директора на Регистрационно – приемателен център (РПЦ) – [населено място] (л. 181) жалбоподателят О. С. Д. е настанен в ПМЗ[жк]. Своевременно след завеждане на молбата му за закрила с изх. № 15402/19.01.2024 г. е изпратено Искане до председателя на Националното бюро за правна помощ за определяне на представител – адвокат за производството по Закона за убежището и бежанците (л. 176). Уведомен е и директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село с оглед определяне на социален работник, съгласно изискванията на Закона за закрила на детето (л. 175). Изискано е и задължителното, съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ (л. 174).

Два дни след завеждане на молбата за закрила, на 18.01.2024 г. с Докладна записка на младши експерт в Отдел „ПМЗ –[жк](л. 171) директорът на РПЦ – [населено място] при ДАБ – МС е уведомен за самоволно напуснали лица, сред които и кандидатът за закрила О. Д.. Сезирани са компетентните институции да предприемат действия за издиране на непридружения непълнолетен (л. 169).

Към преписката е приложена Докладна записка рег. № 4417р-3103 от 27.02.2024 г. изготвена от полицейски инспектор в ГПУ – Генерал Т. към Регионална дирекция „Границна полиция“ - Р. (л. 165 – л. 166), в която е отразено, че сред 14-те лица преминали на 22.01.2024 г. незаконно държавната граница с Румъния в района на 314/315 гранични пирамиди, е бил и жалбоподателят О. С. Д., който след предаване от граничните власти на Република Румъния и преминат

медицински преглед в Центъра за спешна медицинска помощ в Генерал Т. е бил задържан в ГПУ – Генерал Т. за срок от 24 часа. В докладната е отразено и че с протоколно определение от 27.02.2024 г. на Районен съд – Генерал Тошево е одобрено споразумение, с което е приключено образувано срещу непълнолетния О. С. Д. наказателно производство по НОХД № 59/2024 г. за извършено престъпление по чл. 279, ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание Лишаване от свобода за срок от 6 месеца, отложено за изтърпяване, на основание чл. 66, ал. 1 от НК, с изпитателен срок от 3 години, считано от влизане на споразумението в сила, както и „Обществено порицание“. Съставен е и Протокол за предупреждение рег. № 441700 – 386 от 27.02.2024 г. на арабски език (л. 163), на основание чл. 65 от ЗМВР, с който на кандидата за закрила е разяснено, че при повторно нарушение на задължението по чл. 30, ал. 1, т. 11 от ЗУБ - да не напуска определената административна зона ще бъде приложена предвидената мярка в чл. 95а от ЗУБ.

В Становище от 07.03.2024 г. на Специализирана дирекция „М“ в Държавна агенция „Национална сигурност“ (л. 156) е посочено, че не се възразява на непридружения непълнолетен О. С. Д. да бъде предоставена закрила, ако отговаря на условията на ЗУБ.

На 14.05.2024 г., в присъствие на преводач от кюрдски език и на назначения представител от НБПП – адв. Д. Г., САК, е проведено интервю с непълнолетния чужденец, документирано с приложения към преписката Протокол (л. 151 – л. 154). В същия е отразено, че кандидатът за закрила е направил опит да напусне нелегално Република България, преминавайки границата с Република Румъния с намерение да стигне до Германия, където има чичо. Обяснил е, че цялото му семейство – родителите, братята и сестрите му живеят в [населено място] в Турция от 2015 г. Посочил е, че в Турция той се е обучавал в продължение на година, а след това е започнал работа като магазинер в магазин за дрехи. Уточнил е, че както той, така и останалите членове на семейството му са с издадени кимлици, но въпреки това е решил да напусне Турция и да премине нелегално границата с България в началото на 2024 г., защото се е наложило да напуснат училище с по-голямата му сестра и двама от по-малките му братя и да започнат да работят, за да могат да се издържат. Кандидатът за закрила е заявил, че решението му да търси закрила в България е негово, но родителите му знаят и са му разрешили да пътува, както и че продължава да поддържа връзка с тях и те знаят къде се намира. Посочил е, че в С. са останали да живеят баба му, леля му и чичо му, а двама от чиковците му живеят в Германия. Отрекъл е, да има желание да отиде в Германия при тях, защото това няма да му позволи да се събере с останалите членове на семейството си. Заявил е, че районът, в който е живял в С. – [населено място], в близост до [населено място], е известен с военни действия, които се водят между кюрди и араби още от 2014 г. Като причина семейството да напусне С. през 2014 г. жалбоподателят е посочил нахлуването на Исламска държава в селото и започналите сражения с кюрдските въоръжени сили, на които въпреки крехката си възраст (едва 8 годишън) е станал свидетел. Посочил е и, че животът им е бил много труден, не е имало нормални условия, включително и за работа за родителите му. Заявил е, че е кюрд по етнос, мюсюлманин – сунит. Отрекъл е да е имал проблеми заради етническия си произход или изповядваната религия, както и да е бил член на религиозна организация, секта или общност в държавата си по произход. Заявил е и че не е участвал във военни действия, не е преминал военно обучение, а и не членува в политическа партия. Посочил е, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан в С.. Кандидатът за закрила категорично е заявил, че не желае да се върне в родната си страна, защото цялото му семейство е в Турция, а и ситуацията в С. продължавала да е неблагоприятна за живеещите въпреки смяната на управляващите.

Два месеца след провеждане на интервюто, но преди постановяване на обжалвания административен акт, с Докладна записка вх. № ОК-631 от 19.07.2024 г. (л. 149) младши експерт

при ПМЗ –[жк]е уведомил началника на отдел „ПМЗ –[жк], че от 17.07.2024 г. жалбоподателят О. Д. отново е в неизвестност след като е напуснал самоволно РПЦ – С.. Отново са предприети необходимите действия за издирването му. На 22.07.2024 г. кандидатът за закрила се е явил в РПЦ – С., заявявайки желание да бъде настанен отново в ПМЗ[жк](л. 146 – Докладна записка на началник отдел «ПМЗ – О. купел»).

Към преписката е приложено второ становище от Специализирана дирекция „М“ – ДАНС, рег. № М – 14448 от 10.09.2024 г. (л. 79), в което е потвърдено вече изразеното, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на непълнолетния О. Д., ако отговаря на условията на ЗУБ.

Въз основа на събранныте доказателства в административното производство интервюиращ орган при ДАБ – МС е изразил Становище, рег. № 15402 от 28.10.2024 г. (л. 38), че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на непридружения непълнолетен гражданин на Сирийската арабска република О. С. Д..

При постановяване на оспореното Решение № 11674 от 08.11.2024 г. председателят на ДАБ – МС се е позовал и на информацията в изготвените Справки за актуалното състояние на сигурността в районите на Д., Х., К., Л. и Т. от Дирекция „Международна дейност“ и действащите в тези райони въоръжени групировки към 27.08.2024 г. (вх. № ЦУ – 1852 от 27.08.2024 г. - л. 39 – л. 48), както и на данните за актуалната политическа и икономическа обстановка в С. към 23.08.2024 г. (вх. № ЦУ – 1841 от 23.08.2024 г. - л. 49 – л. 56). Анализирана е и информацията за общото положение и актуалната обществено политическа обстановка в Република Турция към 01.07.2024 г., положението на сирийските бежанци и конкретно на сирийските кюрди, към чийто етнос принадлежи жалбоподателят О. С. Д., нормативната уредба относно правата на бежанците в Република Турция и доколко може да бъде възприемана като „трета сигурна държава“ за гражданите на С. (вх. № ЦУ – 1554 от 01.07.2024 г. - л. 57 – л. 78)

С обжалваното Решение № 11674 от 08.11.2024 г. (л. 17 – л. 32) председателят на ДАБ – МС е отказал да предостави на непридружения непълнолетен О. С. Д. международна закрила – статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. В мотивите на решението е посочено, че заявените обстоятелства по време на интервюто не са относими към предвиденото условие в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за наличие на «основателно опасение от преследване» и не са правно значими за търсената закрила. В този смисъл, е отразено, че не се твърдят отправени заплахи или прояви на други форми на преследване на етическа или религиозна основа. Посочено е, че в изложената бежанска история не се съдържа информация, която може да бъде оценена, съгласно чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ като основателен риск от бъдещо преследване. Направен е извод, че причините за напускането на държавата по произход не са за да се търси закрила, а по-добър стандарт на живот в Европа, доколкото не са заявени лични опасения от преследване и не са установени прилагани дискриминационни или други неблагоприятни практики и мерки, създаващи риск от преследване. Такива опасения не са установени и за времето на пребиваване на кандидата за закрила на територията на Република Турция заедно с останалите членове на семейството му, в последните повече от 9 години от началото на 2015 г. Възпроизведените събития по време на интервюто, относими към общото положение в държавата по произход, а и за района, в който е живял кандидатът за закрила, са преценени като неотносими към актуалната обстановка на сигурност. В този аспект, е прието, че чуждият гражданин не е посочил конкретна причина или неблагоприятно лично за него събитие, в което е бил участник и го е мотивирано да напусне С.. Направен е извод, че в представената бежанска история не се съдържат данни, въз основа на които могат да бъдат изведени обективните и субективните елементи на предвиденото в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ «основателно опасение от преследване», доколкото

изложените причини за напускане на държавата по произход не са правнозначими за търсената закрила. Изразено е категорично становище, че не са установени положителни предпоставки, а и данни за отрицателни такива, по смисъла на чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Прието е, че решението да напусне страната си по произход непълнолетният О. Д. е взето от родителите му изцяло по лични причини, а такива не са посочени от кандидата и за търсената в Република България закрила. С позоваване на § 62, Глава II от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН е прието, че анализът на фактическите обстоятелства и заявленото от непълнолетния О. Д. по време на интервюто не съдържат информация за налични неблагоприятни лично за него обстоятелства, които да са го мотивирали да напусне държавата си по произход.

Позовавайки се и на информацията в приложените към преписката справки, изгответи от Дирекция «Международна дейност» относно актуалната обществено политическа ситуация в държавата по произход и конкретно в района, в който е живял жалбоподателят, административният орган е приел, че не са установени и предпоставките, предвидени в разширителното тълкуване на чл. 15 б. «в» от Директива 2004/83/EО, дадено с решение на CEO от 17 февруари 2009 г. по дело C – 465/07 и решение на СЕС от 30.01.2014 г. по дело C – 285/12 г. относимо към прилагането на изискванията на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е, че непълнолетният О. Д. не е бил принуден да напусне С. поради «реална опасност от смъртно наказание или екзекуция» или поради реална опасност от тежки посегателства, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Констатирано е и, че той не е заявил лично спрямо него да са били предприети действия, поставящи го под риск от посегателство от официалните власти на С. или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Направен е категоричен извод, че за чужденца не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, доколкото изложените факти по време на интервюто не дават основание да се приеме, че е бил принуден да напусне родината си поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизилено отнасяне, или наказание.

По отношение на ситуацията на сигурност в района, в който е живял кандидатът за закрила в С., в мотивите на решението е посочено, че в провинция X. положението е нестабилно с продължаващи инциденти особено в областите в близост до зоните, контролирани от Сирийската национална армия и по протежението на сирийско - турска граница, включително около Т. Т.. Уточнено е, че този район, както и повечето райони на север от [населено място] е населен основно от етнически кюрди или от смесено кюрдско - арабско население. Цитирани са данни на Сирийската мрежа за човешки права, според които в периода м. август 2022 г. – м. юли 2023 г. са регистрирани 52 смъртни случая на цивилни в провинция X., аза периода м. август – м. ноември 2023 г. - 4 случая. Възпроизведена е информацията, според която в периода 01.08.2022 г – 30.11.2023 г., а и към 27.08.2024 г. по - голямата част от провинцията е под контрола на кюрдските Сирийски демократични сили и Отрядите за народна защита, които са подкрепяни от коалиционни сили, ръководени от САЩ. Според тези данни, официалният сирийски режим контролира само няколко анклава за сигурност в и около градовете Х. и К., в които има и ирански и руски сили.. В обобщение, административният орган е приел, че към момента на постановяване на решението няма данни за наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, който да е съпроводен от безогледно насилие и то да е достигнало такова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят, поради самият факт на пребиваване в С. може да бъде изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. Данните за отчитаните статистически актове на насилие по места, а и за

пострадали цивилни граждани от въоръжени сблъсъци, са преценени като неотговарящи на критерия «безогледно насилие». Направен е категоричен извод, че чужденецът О. С. Д. може да се ползва от вътрешната закрила на държавата си на произход на значителна част от територията ѝ, в която обстановката на сигурност е относително стабилна. Прието е, че в конкретния казус заявленото по време на интервюто от кандидата за закрила не съдържа данни за наличие на добре обоснован страх от преследване, както и за индивидуализиране на заплаха за живота му, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, съгласно чл. 9 от ЗУБ. Отчетено е и, че за О. С. Д. не са налице основания за предоставяне на статут, и на основанията посочени в чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, включително и поради наличие на други хуманитарни причини. Посочено е, че оценката на всички факти от значение за личното положение на кандидата за закрила, сочи липса на обективни причини, релевантни за предоставяне на международна закрила.

При постановяване на решението административният орган е отчел, че кандидатът за закрила е лице ненавършило пълнолетие и съгласно чл. 6а от ЗУБ от първостепенно значение при произнасянето по основателността на молбата за предоставяне на закрила е най – добрият интерес на детето, според критериите на Закона за закрила на детето, към които препраща § 1, т. 11 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. В мотивите на обжалваното решение е посочено, че при преценката на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ са ползвани както констатациите в представения Социален доклад от Дирекция «Социално подпомагане», така и критериите, въведени с приложимите норми на международното право - § 52 - § 79 от Глава V на Общия коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето, публикуван през м. ноември 2014 г. от Детския фонд на ООН (У.), според които при оценката на най-добрания интерес на детето следва да се вземат предвид възгледите на детето, идентичността му, запазването на семействата среда и поддържането на взаимоотношенията, грижата за детето и неговата закрила и безопасност, наличието на уязвимо положение, обезпечаване ефективното упражняване на правата на здравеопазване и на образование. Уточнено е, че съгласно § 80 и § 81 от Общия коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето оценка на най-добрания интерес на детето следва да е обща и да включва всички относими елементи на тези интереси, а тежестта на всеки един от тях има значение за останалите и надлежното им съобразяване предпоставя осигурен достъп до културата, а и до езика на страната и семейството, от които произхожда детето.

С позоваване и на § 56 от Общия коментар № 14 е направен извод, че липсата на основания за предоставяне на закрила е водеща при определяне на висшия интерес на непълнолетния О. Д. - да продължи да живее в родното си място или на мястото, където е постоянно местоживееене на родителите му, братята и сестрите му – в Република Турция, за да може да получи необходимите за развитието си грижи на майчин език в културната среда на държавата си по произход, заедно с членовете на семейството си, без да е подлаган на неблагоприятното влияние на външната среда, в която езиковата бариера и произтичащите от нея проблеми с комуникацията могат да му създават допълнителни неудобства от социален, психологически и икономически характер, при липсващата подкрепа на близки родственици.

Въз основа на констатациите в социалния доклад, че по отношение на непълнолетния кандидат за закрила О. Д. липсва пряк и непосредствен риск за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното му развитие на територията на Република Турция където се е установило семейството му след 2015 г., административният орган е приел, че не съществува риск за сигурността му на това място, което се явява обичайно за неговото пребиваване. Поставен е акцент, че връщайки се в Турция той няма да бъде лишен от неговата идентичност и ще може да поддържа необходимата връзка с роднините си, които живеят там. Отчетено е, че по този начин

жалбоподателят ще може да доизгради традиционните социални, родови, културни и езикови ценности и норми на поведение, които имат особено важно значение за личностното му развитие. Уточнено е, че поради липса на релевантни основания за предоставяне на закрила на територията на Република България, не са открити и обективни възпрепятстващи пречки за завръщането на О. Д. в семейната среда, макар и не в държавата по произход, но на място, на което продължават да живеят родителите му. Посочено е, че Турция отговаря на критериите за трета сигурна държава, по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, а спазването на изискванията на § 59 и § 60 от Общия коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето, според които семейството е основна клетка на обществото и естествена среда за израстването и благосъстоянието на неговите членове и особено на децата, предотвратяването на разделянето на семейството и запазването на неговото единство са важни съставни части от системата за закрила на детето и са основани на правото на детето «да не бъде разделено от родителите си... освен когато ...такова разделение е необходимо за най - добри интереси на детето» (чл. 9, § 1 от Конвенцията). За да направи категоричен извод, че по отношение непълнолетния О. С. Д. висшият интерес изисква той да живее в семейна среда заедно с родителите си или с негови родственици в държавата му по произход – С., административният орган е отчел правото на детето да поддържа пряк контакт и с двамата си родители. Посочено е и, че икономическите съображения, които в случая са единствено водещи за заявленото желание за закрила, не могат да оправдаят отделянето на дете от родителите му, поради което при констатираната липса на релевантни основания за предоставяне на международна закрила, на чужденеца не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Обърнато е внимание, че най – добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 от ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в Глава V от Директива 2011/95/EС, поради което и не е самостоятелно основание за предоставяне на международна закрила, което законосъобразно може да замени отсъствието на изискуемите материално правни предпоставки.

В мотивите на решението е обърнато внимание и на нееднократното самоволно напускане на РПЦ – С. от кандидата за закрила, което е отчетено като незainteresованост по отношение на търсената закрила.

Така описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ чрез административния орган, постановил оспорения административен акт, заведена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК на 05.12.2025 г. (л. 6), от надлежна страна, назначен в производството по ЗУБ представител на чуждия гражданин, който с оглед на възрастта си и липсата на данни за пълнолетен придружител, попада в категорията на „уязвимите лица“, по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗУБ.

Демонстрираното поведение от жалбоподателя – нееднократното самоволно напускане на Регионалния приемателен център – С. не може да постави под съмнение надлежното съзиране на съда, доколкото упражняването на правото на жалба от назначения представител, следва да бъде възприето като действие в защита на най-добрия интерес на непълнолетния чужденец, доколкото постановеното решение не удовлетворява искането му за предоставяне на международна закрила. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебна проверка, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът констатира, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган и отговаря на изискванията на закона за

форма и съдържание. Посочени са фактическите и правни основания, с които е обоснован отказът да бъде предоставена международна закрила на жалбоподателя О. С. Д.. Производството е проведено по общия ред, от компетентен орган към РПЦ – С., който е участвал при провеждане на интервюто на чужденеца заедно с преводач от арабски език и назначения представител от председателя на НБПП. Жалбоподателят е бил информиран писмено, на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ. В приложения Протокол, с който е документирано проведеното интервю, е отразена бежанска история и отговорите на останалите поставени въпроси, имащи отношение към правилното прилагане на закона. Кандидатът за международна закрила е удостоверил с подписа си, че няма възражения и искания за допълване на съдържанието на протокола. Молбата е разгледана индивидуално, в съответствие с изискванията на чл. 71 от ЗУБ. Жалбоподателят е разполагал с възможността да изложи свободно всички свои аргументи, без да е ограничавано правото му да сочи и представя доказателства в подкрепа на твърденията си, включително и ползвайки необходимата специализирана помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Решението е постановено в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ регламентира предпоставките (условията), при наличието на които на чужденец може да бъде предоставен статут на бежанец в Република България, а именно – да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата си на произход, или да не желае да се завърне в нея, поради основателно опасение от преследване основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Наличието и основателността на опасенията се преценяват въз основа на данните от бежанска история на кандидата за закрила.

Законосъобразен е изводът на административния орган, че посочените причини за напускане на държавата на произход от кандидата по време на интервюто не могат да бъдат свързани с нито едно от условията, визирани в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, още повече, че в конкретния казус са отдалечени значително назад във времето – повече от 9 години. Кандидатът за закрила не твърди да е бил обект на преследване от държавата, от партии или организации, или недържавни субекти в страната си по произход. Отрекъл е както той, така и останалите членове от семейството му да са имали проблеми заради религията, която изповядват или заради етническата си принадлежност. Посочил е, че все още част от близките му родственици продължават да живеят в родното му село – баба му и чично му, за които не е заявил да имат проблеми с официалната власт или да са били обект на преследване, според критериите на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. По време на интервюто кандидатът не е посочил лично спрямо него да са отправяни заплахи или да е упражнявано насилие. Не са установени данни да е бил осъждан или да е преследван наказателно от официалните власти в С., а и в Турция. Предвид възрастта, на която е напуснал държавата си по произход – едва 8 годишен, жалбоподателят е отрекъл да е служил в армията, а и да е преминал военно обучение. Изложеното, дава основание на съда да приеме за обоснован и съответен на данните от бежанска история на кандидата за закрила, изводът на административния орган за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на непридружения непълнолетен О. С. Д..

Споделима е и преценката за липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя. Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ предвижда, че за да бъде предоставен такъв, освен че кандидатът за закрила не следва да отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, е необходимо да не може или да не желае да получи закрила от държавата си на произход заради опасения, че ще бъде изложен на реална опасност от тежки

посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, както и на тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие, в случай на въоръжен конфликт.

Законосъобразно, преценявайки всички относими факти от бежанска история, административният орган е приел, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата и за липса на обективна и пълна преценка, по смисъла на чл. 6а от ЗУБ, на „най-добрия интерес на детето“, с което е обосновано искането за връщане на преписката със задължителни указания относно правилното приложение на материалния закон. Административният орган е спазил всички изисквания на Закона за закрила на детето и Допълнителните разпоредби, към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство. В този смисъл, изводът е резултат и съвкупната преценка на становището в изготвения социален доклад от определения социален работник и останалите събрани доказателства.

Административният орган е взел решение след задълбочено, обективно и всестранно изясняване на всички обстоятелства от значение за установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване заради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, още по-незначителна е опасността от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Спазени са процесуалните изисквания, гарантиращи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи доказателства в подкрепа на заявените данни по време на интервюто.

Законосъобразно и обосновано, спазвайки критериите, въведени в § 61 от Общия коментар № 14 на Комитета по правата на детето, че към отделяне на детето от един или от двамата му родители следва да се пристъпи единствено като крайна мярка когато детето е застрашено от вреда или ако това е необходимо по други причини, като винаги в тези случаи държавата трябва да представи подкрепа на родителите в поемането на техните родителски отговорности е прието, че най-добрият интерес на детето изисква непридруженият непълнолетен О. С. Д. да расте в семейна или близка до семейната среда, сред негови близки, без да изпитва допълнителните затруднения заради липса на социална подкрепа и езиковата бариера.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обжалваното решение съответства на изискванията за законосъобразност и обоснованост, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК във вр. чл. 85, ал. 4 във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, Административен съд - София – град, Първо отделение, 26-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Д. С., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], [община], С., ЛНЧ [ЕГН] - непридружен непълнолетен, депозирана от назначения му с Решение на председателя на НБПП представител - адв. Д. Г., САК против Решение № 11674 от 08.11.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да

му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: